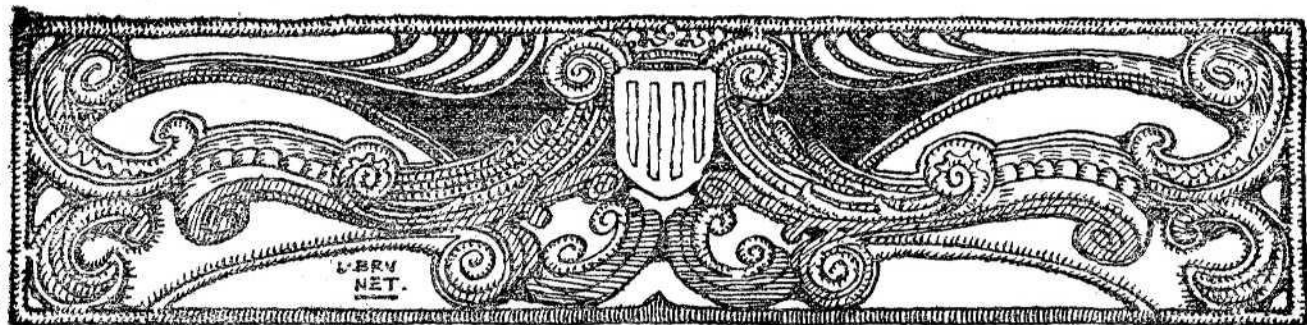

RENAIXEMENT

SETMANARI REPUBLICA AUTONOMISTA

Portaveu de les esquerres del districte del Vendrell

ANY I ■ NUM. 3

22 D'ABRIL DE 1922

SUBSCRIPCIÓ
Vendrell . 2' - ptes. trimestre
A fora . . 2'50 » »
PREU : 25 cènts.

Redacció i Administració
MAR, 5, PRAL. - VENDRELL
TELÉFON 808

No es tornen els originals
Dels articles ne responen els
autors.
Anuncis a preus convencionals

CATALUNYA

UN nou capítol comença avui en l'història sentimental de Catalunya. Dos manifestos sadolls de vigorosa valentia, han aparegut benhauradament per a desvetllar la consciència catalana, de tant temps dormida a redós d'aquest monument que'n podríem dir de la Lliga Regionalista, tan bellament pompós en l'aparència, com buit i encanyissat per dintre.

Avui comença una nova era d'enfortiment ideològic que encendrà de bell nou el foc sagrat de les nostres conviccions catalaníssimes. Novament besllumenarem una auriola de fe que'ns farà pressentir una propera albada de llibertat per Catalunya; s'enervaran els cors i aquest amor platònic tan característic, en nosaltres per la nostra volguda pàtria, tornarà a pendre la més formosa revifalla.

Però malgrat aquesta reacció, la majoria dels catalans no podrem alliberar nos del rosec mortificant del dubte que'ns farà desconfiar de l'imposició real, davant d'Espanya del nostre plet nacionalista.

Tenim por de continuar passant anys i més anys entretinguts, esmerçant esforços poc menys que inútils, preparant, repassant i retocant una causa que ja la portem tots de molt temps ben definida, mentre al nostre entorn s'esplanen una sèrie de problemes vitals i plens de realitat, que preocupen fonament la consciència del món i que trovant-nos distrets i entregats a n'el nostre sentimentalisme ideològic, es decantaran vers altres potències polítiques i socials més progressives, deixant-nos encara fullejant el nostre plet, com si fos una herència que per creure-la de justa pertanyença ens tingués embadalits contemplant-la i fent-hi projectes mentre els usurpadors en van treient la renda.

Per aconseguir la llibertat de Catalunya no necessitem ja fer més doctrina, sinó reconcentrar forces. Cal anul·lar aquestes petites fraccions que per l'afany d'esser, no són res més que minories destorbadores; cal anorrear tots aquests grops de la sistemàtica dissidència; cal fer una efusió de tots els sectors que destrocen l'ànima de Catalunya per aixecar-la enfront de la marastra que l'escanya. I cal també que serenament meditem i deixem de creure amb una autonomia monàrquica, que mai podria deixar satisfetes les aspiracions d'un poble que vol ésser lliure i que sols amb una república podria conservar plenament els seus furs d'independència.

En aquest sentir hauríem de bregar tots els catalans, seguint els neguits polítics i socials del nostre poble, fins aconseguir la seva total lliberació, que quan Catalunya siga lliure, ja ho dirà ella lo que vol ser.

La Conferència de Gènova

Ahores d'ara s'està desenrotllant i potser en aquests moments ja es dongui com a terminada la interessant Conferència que la Societat de les Nacions a Cannes va acordar celebrar a la ciutat centenària de Gènova; conferència que algún periòdic encertadament ha qualificat de torra de Babel ja que's trova allà congregada una verdadera munió de delegats de nacions, tècnics, secretaris i periodistes de diferents llenguatges i diferents raças.

Es la primera conferència que's celebra dintre sa índole a n'els anys de l'història del món ja pel conjunt heterogeni de sos components ja per la finalitat que s'intenta aconseguir.

Es tracta de buscar mitjans, pera la reconstrucció econòmica mundial pels mateixos homes si fa o no fa que la varen destruir amb l'esclat i duració de la gran tragèdia europea, quines conseqüències funestes estant encare patint tots els pobles de la terra des de el més ínfim al més gran.

En la sessió inaugural de dita conferència fou delirantment aplaudit el primer ministre anglès, l'admirable i triomfador Lloyd George quant al final de son bell parlament pronuncià aquestes solemnes paraules: «Aqui no hi ha vencedors ni vençuts; aquí sols hi han homes posseïts de sana intenció. Si arribem a entendre'ns serem aplaudits i felicitats per tot el món; del contrari serem maleïts perquè portarem per rot arreu la ruina i desesperació».

Paraules hermoses que d'haverse pronunciat i ser escoltades pel Agost de l'any 1914, s'hauria evitat un dol mundial, l'escolament de rius d'or i de sang generosa, i aquestes ruïnes i devastació del edifici econòmic qu'avui s'intenta reconstruir.

No creyem tant fàcil com algú suposa que d'aquesta Conferència en surti el ressorgiment europeu que s'intenta aconseguir puix la flaque-

sa humana es incorregible i si bé a la llengua es fàcil dirigir-la i obligar-la a pronunciar frases d'amor, de pau i de concòrdia, la cruïsa del odi i l'instint de la venjança restan ofegats an'el cor esperant moment oportú per desfogar-se,

Millor que'ns equivoquessim amb aquest lleuger comentari i d'aquesta magna assemblea composta dels mes capacitats representants de les nacions des de les mes extremistes fins a les mes governamentals, en sortis el remei per establir la pau al món com se deuria, tenint en compte la curta duració de la humana existència; puix que si be hi hafi coses a la vida que no's poden remeiar per obeir a les lleis eternes i immutables de la Natura, la pau i el benestar de l'humanitat haurien d'assolir-se pel seny, per la civilització, per la cultura i per la mútua germanor entre els homes.

Tant de bo que aixís fos i que aquelles paraules de Jesucrist d'estimar-se els uns als altres, deixessin ja per sempre d'ésser violades i escarnides.

G.

MENTRE 'L POBLE CLAMA JUSTICIA

ELS qui mitjanament anem seguint els moviments polítics de casa nostra, a la vegada que en certs actes experimentem moments de joia que s'infilten pregonament al cor i fan albírar, encara que lluny, molt lluny, una semi-ombra d'esperança per assolir la llibertat, un jorn mal robada i que al mendicar-la avui ens es tan regatejada, dissortadament n'hi ha millor abundància d'aquells que'ns fan sentir una intensa dolor en l'ànima i ens pugen els colors a la cara quants estimem a Catalunya, com a cosa sagrada, avant-posant-la, després de Deu, per tot.

Catalunya, ja ho ha afirmat mantes vegades, que, la seva ànima era tota catalana i que'l ca-

mi que duu fixat es netament nacionalista, a assolir la seva llibertat, que, de dret indiscutible li correspon. Ço no vol dir, però, que'ls qui l'han dirigida a Catalunya, hagin pensat igual, o be si de moment aixís pensaven, al arribar al solí, han fet un petit o gros canvi per que els càrrecs de directors de masses els ho ha exigit per a con-viure amb harmonia amb el Poder opressor.

Aixís ho han anat fent tots els directors de la nostra causa, d'aquest plet inacable, que, fa tants anys que está obert a prova i no arriba, ni es beslluma 'l període de conclusions per a dictar sentències.

Precisament, perquè'ls nostres directors d'aquest plet, millor dit els advocats que ens el defensen, quant estem a la pràctica de qualche prova abrumadora, innegable de la personalitat catalana, que, la part adversa combat desen-frenadament, perquè albira una resolució favo-rable a nosaltres, no se sab a sant de què, pre-senta una altra prova que en sí ve, a desvirtuar la primera i... s'imposa el compàs d'espera, i queda encarrerat el plet, per temps indeterminat, seguint obert sempre aquest període comú per a proposar i practicar, qual termini ningú sab quan ha de finir mentre tinguem aquets advocats.

Una de les mil proves que s'han proposat i practicat en aquest interminable període, son les darreres eleccions municipals. Catalunya proposà prova de tota una personalitat cata-lana, la qual la constitueixen, com és natural, di-fferents sectors polítics, puix que en aquest plet s'hi és admès tota política quin primer factor llur sigui el nacionalisme; i donada vista a la part demandada, aquesta aportà una mena de prova, que, nosaltres que tots ens coneixem, ens va escapar el riure per sota'l nas i varem pre-jutjar la qüestió: varem dir senzillament, que aquella porqueria no quedaria provada, i al ve-nir la pràctica, l'adversari es pogué convencer que la mentada desferra havia anat de cap al aixoll, eixint, en camvi, plenament provada una vegada mes, la nostra.

Però ¿què ha succeït? El de sempre, Els nos-tres advocats, no sabem perquè, [(per que el càrrec de directors potser els ho imposa) ens pro-posaren i practicaren un'altra que en sí desvir-tua la primera, i tingueren la *feliç pensada* de

nomenar batlle popular per a la capital de Ca-talunya, a un senyor, que, mai en la seva vida ha sigut nacionalista, ni ho és en la actualitat, i que lluny de que pugua afavorir-nos en quel-com, constitueix un greu perill per a la nostra causa.

Examinem-li la seva història política. No ha sigut mai un *hombre cumbre*, que diuen els de la seva *camarilla*, i a no esser el distint color de la sang que du, no hauria arribat mai ni a parlar-se'n.

Espanyolista fins al moll del ós, anti-republí-cà i soldat (per no haver de dir capdevanter) habillat d'incògnit de la tant funesta «*Liga pa-triòtica española*», quals successors son avui els indígenes de la U. M. N.

Hom recordarà l'esdeveniment de la firma del armistici en la gran guerra, a darreries de l'any 1919; i al escalf d'aquell esclat de vida mundial, vingué l'esbadellament de les flors de nacionalisme, i Catalunya s'abrandava encesa d'entussiasme per assolir la tant preuhada i anhelada llibertat, puix que havia sonat l'hora de la redempció dels pobles oprimits. Cada dia es manifestava Catalunya en els seus desigs, i pels carrers de la seva capital el poble s'abra-lava sedós d'una nova vida, amb crits de Visca Catalunya!

Aquells crits que sortien del cor d'aquells bons catalans. que eren la més sana i santa ex-pressió del poble, el avui batlle popular de Bar-celona, fet el-legít pels advocats directors del plet de la nostra terra, lluny d'entrar-hi al pre-gón de la seva ànima, l'indignaren iradament, i davant d'un estol d'indígenes i adversaris, hom l'albirava recorre el poble cridant *Viva España!*

Que visqui tot'hom! Si; Espanya que visqui! Que visqui França, inclussiu... Inglaterra, Xina, etc. etc. Pero que visqui avans que tot, Cata-lunya! I mai es poden tolerar els crits de *Viva España!* llençats en oposició desenfrenada contra'l Visca Catalunya! tan dolça i entussias-ticament eixit del fons dels cors d'aquells de-vots catalans que clamaven per la seva justa re-dempció.

Però no s'atura aquí l'amor (?) a Catalunya del nou batlle de Barcelona. Mes tard es mani-

festá en el banquet celebrat al Magèstic Hôtel d'Anglaterra, pels aliats. En ell es pronunciaren discursos encesos de passió patriòtica; es blasma del despotisme dels opressors... i 'ls catalans s'abrandaren de nou vers la nostra llibertat... i es cantá La Marsellesa i s'entonaren Els Segadors i es cridá Visca Catalunya! que es el menys que pot cantar i cridar tot català que li repugni actuar de policia indígena.

Però'l nou batlle qui no sentía aquella ardor de llibertat, al oír el el comensament de la primera estrofa de nostre himne, s'aixecá a protestar-ne desaforadament, i bo i tornant-se foll de ràbia, renegá d'aquell esclat d'entussiasme, i pegant un cop de puny damunt la taula, amb tanta fúria, que abocá les copes de xampany properes, i amb un previ p.ny.t. va cridar altra cop *Viva España*.

Ningú li deu haver de regatejar l'amor a Espanya al batlle popular de Barcelona, primer de Catalunya, car no es pecat i si natural l'amor a Espanya a un espanyol, però el desamor a la nostra terra sí que havem ara i sempre de censurar-li.

Però ho han fet tant bé els nostres directors polítics, que, mentre'l poble clama justícia pel traïdor, ells l'eleven al soli barceloní.

ARTUR J. PALAU XIMENES

De l'Ajuntament

SESSIÓ DEL 18 D'ABRIL

A l'hora acostumada i amb la presidència del senyor Alcalde En Josep Grau, s'obre la sessió qu'és de primera convocatoria, amb l'assistència dels regidors Srs. Vidal, Guivernau, Ivern, Sanabra, Company i Soler.

Es llegeix i aprova l'acta de la sessió anterior.

Immediatament es dona compte del despatx oficial: Es presentat un expedient promogut per En Pere Urpí Planas, demanant la reclusió de

la seva esposa D.ª Maria Baldrís Rovirosa en un manicomi a càrrec de la Mancomunitat de Catalunya.

Es presenta un altre expedient d'En Pere Recasens Rimbau, demanant l'excepció del servei militar en files com a fill de pare pobre sexagenari.

El Sr. Alcalde posa en coneixement del Consistori que la Junta administradora del Hospital Asilo del S. S. Salvador, demana al Ajuntament que es reelegeixi novament la mateixa Junta del Hospital fins a quedar ben dilucidada la qüestió de l'herencia Trillas.

S'acorda així, deixant pendent de resolució una instància de dimissió presentada pel vocal de la mentada Junta, En Pere Plana.

El Sr. Soler pregunta si és solament el senyor Plana el que insta dimitir de dita Junta o si igualment consta presentada la dimissió del Sr. Alsina, ja que ell té entès que aquest membre de la Junta del Hospital ha demanat també la dimissió.

El Sr. Vidal diu que oficialment sols ha sigut presentada la del Sr. Plana.

El Sr. Alcalde fa menció d'un permís d'En Joan Figueras qui sollicita aixecar una acera en la casa de la seva propietat en el barri marítim de Sant Salvador, passant aquest assumpte a la Comissió de Foment.

No havent-hi res més a resoldre, es dona per terminada la sessió.

ZADIG

Preguem als nostres corresponents ens enviïn les cròniques per tot el dimecres de cada setmana.]

De no ser aixís, ens veurem privats de publicar-les.

LITERATURA

LA CASA DEL CANTÓ

Oh! quin dolor sentia quan deia l'enginyer
a n'els veïns del barri: —«Veieu? d'aquest
[carrer

només l'última casa tenim d'enderrocar
perque la nova via tot just l'ha d'agafar.
Només qu'aquella casa; la casa del cantó;
cregueu que ha fet son amo negoci ben rodó;
aquella cantonada, si es un podrimener;
veureu amb la reforma quan guanya aquest
[carrer;
el cop primer de càvec demà li haurem de
[dar.]»

Jo crec, només mirant-me'l que'l vaig atra-
[vessar.

Només aquella casa! Aquella cabalment
que jo desitjaria que fos un monument;
només aquella casa, per mi tan ideal,
a on hi vaig conèixer un ser angelical.
Només aquella casa tindrà tan mala sort
i jo la veuré a terra abans que sia mort?
La casa a on rebia d'un cor enamorat
lliçons que no em donaven a l'Universitat;
la casa que conserva aquell petit balcó
a on hi voleiava de nits un mocador
que per darrera els vidres em deia: «Soc aquí!
adeu! adeu! t'estimo i pensa força amb mi.»
La casa de l'història del meu amor primer;
amor primer i únic, car fou t ambé el darrer!

Deu meu! i aquella casa tant d'entrebanc
[els fa?
per què la nova via no passa més enllà?
Perquè al delinear-la tingué qu'esser aixís;
la casa, és cert, fa nosa i treure-la és precís.

I jo no en faig de nosa? Deu meu, que'm
[quedo sol!
Fins ara encara podia tenir el dolç consol
de somniar a voltes la meua joventut:
algunes nits passava voltat de solitud
davant d'aquella casa per evocar records,
i veia vius i joves a molts que ja són morts,
pensant qu'encara hi era qui tant me va es-
[timar,

la blanca contrasenya veient-hi voleiar,
i el gruny d'alguna porta, dolçíssima il·lusió,
m'anava fent l'efecte de rebre el seu petó...!

Oh! casa idolatrada que tant l'he somniat,
el primer cop de càvec al cor me l'han donat!

SALVADOR LLANAS

SOLITUD

Una quietud corprenedora s'exten lenta-
ment pels camins de la boscuria a l'hora del
capvespre, sota un cel gris, clapejat de roents
celatjes ponentins.

En la solitud el cor gemega callat i anyo-
radiç per una nina d'ulls feridors, de cabelle-
ra blonda i embullada de clarors de sol; per
una nina de somriure lleuger i llavis peto-
ners de foc de roses...

El cor enamorat batega dolçament i el
pensament sent en sa isolada tristesa com la
carícia blana d'uns somnis volejadors de la
imatge, dona ingènua, que a pleret, pleret
sembla vorejar el barranc de la contrada bos-
quetana com si cercant pureses ideals en la
Natura, en mig de les més profundes soletats
es sentís atrapada pel misteri del capvespre
en els fons de la conca rodejada de pinars,
d'alzines i rebolls...

Envolta ja la Natura pel mantell negre
amb que ha cobert la terra la vesprada, sola-
ment a través de l'arbreda es veu parpellejar
en l'immensitat, el punteig asserenat de l'es-
telada... El remoreig silenciós del fullatge es
deixa sentir com un alè que s'adorm escol-
tant el rondinar escoladiç de l'aigua del ba-
rranc que rodola saltironant fins al abim. L'
últim xiscle d'un au i l'últim bateg d'ales
passen fugint vers al reduït jas d'amor. I en-
llà, el monóton xiuleig d'un mussol es pert
per entre les ombres espectrals de les olive-
res... I tota aquella solitud omplena el cor de
basarda i esfuma els somnis bells de l'ado-
rada imatge...

Deixo la boscuria per apropar-me a la vi-

la; i al tramuntar el turonell de la montanya esguardo a l'indret dels casals la silueta del cloquer tot enllumat i sento en mi reneixer una il·lusió tota dolça d'esperança que sembla que m'apropi a la dona presentida. I baixo lentament amb l'esperit tot aconhortat i amarat de poesia, com si els meus somnis en la solitud no haguessin sigut altre cosa, que un rosari d'amor desgranat devotament per a la dona somniada.

A. MATEU POBLET

Espectacles

CASINO CIRCO

El crepuscle despedia amb un bes suau i perfumat de primavera, els últims raigs solars, que mansa i paulatinament anaven deixant les nostres terres, per a fer sentir ses carícies infinitament més enllà d'aquest cel blau que'ns envolta bellament... Com si haguessin resurgit uns nous temps de pagania el temple de Terpsicore està obert i en ell l'hermosura i la gentilesa de les nostres dames i damisels s'entregava amb un aristocràtic abandó al plaer voluptuós del flirteig i de la dansa... Gracioses parelles deixaven relliscar sos peus bellament engalanats sobre el límpid mosaic i dels llavis brollava el somriure etern de la joventut, formós de joia com les roses i clavells que sobre son pit podia contemplar-se entre les balladores.

Ple, radiant, alegre i revestit de la sumptuositat dels trajos, de la bonicor de les cares i flnectuant en l'aire el ritme candenciós de diverses harmonies, el Cassino Circo oferia en conjunt, un dels mes bells espectacles de la nostra refuiada societat.

CENTRE INDUSTRIAL

Desde ses primeres notes en la passada la banda del regiment d'Albuera, deixava sentir a son pas el crit de «ja arribat la Pasqua». For-

mava la passada, precedint un floret de joves que deixaven anar ses mirades arreu on veien una nina que a mitja toilete, treia el bust per la finestra, atreta per el xivarri d'aquella música. Les galanies dites a pas se succeien de galan a somniador. Poc després la espaiosa sala del Centre Industrial estava atapada de jovent, que amb prou feines se podia donar un pas. Pero... jamb quin goig es gaudia de la festa de la Pasqua que permetia abraçar delicadament aquella bella selecció de ninfes... jamb quin anhel es marcaven les primeres ondulacions de un fox-trot després de una quaresma d'abstinencia!... fentnos sentir tot el neguit joiós de la poesia de la vida.

CINE TIVOLI

Un devassall de pel·lícules verdaderament poètiques i sensacionals, féu que el local del cine Tivoli, es vegés plè de gom a gom tots els dies de Pasqua.

Dissapte a la nit i diumenge tarda i nit, obtingué un èxit merescut la admirable cinta italiana titulada «La Retreta», on els aplaudits artistes Cecil Trian, Alberto Collo i Alfonso Casini, feren una brillant demostració de ses qualitats artístiques. Pero el èxit dels èxits fou el programa del dilluns desenrotllat en la següent forma: «Por una rosa», en la que el célebre actor francès senyor Signoret i feu una verdadera interpretació en el romanticisme de la mateixa; la cinta episodis «Vivo o muerto», por el célebre bocsexador Jac Dempsei; «La Virgen de Stambul» per la eminent artista Priscilla Dean, desmenrotllada baix les costums turques, amb maravoloses presentació i vestuari; arrodonint i posant final a tant colossal programa la cinta cómica en dugues parts, «El y los piratas» en la que un cop més el simpàtic artista Harold Lloyd, féu entreobrir nostres llavis per a riurer de les seves entremaliadures.

I aixís, tan divertidament passada la Pasqua, ens felicitem del èxit obtingut per els nostres espectacles.

TAM

ESPORTIVES

MOTORISME

La Secció Motorista del Club de Sports té projectada pels dies 1, 2 i 3 del mes de Maig vinent, una important excursió a Camarasa, a fi de visitar en aquell lloc les obres de la Canadiense.

CICLISME

Continuen rebent-se inscripcions per a la magna excursió a Santes Creus, que tindrà lloc el dia 25 de Maig.

Tots quants desitgin inscriures a la mateixa, podran dirigir-se al local del Club organitzador tots els dies feiners.

FUTBOL

Per a demà anuncia el Club de Sports un partit de futbol amistós entre el seu equip i un altre de sa mateixa categoria foraster. El partit tindrà lloc a dos quarts de 5 de la tarda.

B.

Comunicat

El President i Secretari Josep Grau i Josep Julivert firmant per ordre de la Junta administradora del Hospital Asilo de S. S. Salvador d'aquesta vila ens demanen la publicació del següent comunicat:

Aquesta Junta s'ha enterat en sessió d'avui, de la renúncia que fa vosté de vocal de la mateixa; i, com siga que la resolució es de competència del Ajuntament, a dita Corporació la trasladem pera que prengui la oportuna resolució.

Lo que tenim el gust de notificarli i al mateix temps enterarlo de que aquesta Junta en la mateixa sessió, contrastant ab l'actitut de vosté, ha acordat demanar al Ajuntament, que al constituir la nova Junta del Sant Hospital d'aquesta vila, confirmá els càrrecs an els matei-

xos individus que avui la componen en tant no estigui resolt l'afer de la Herencia Trillas que está pendent d'un ja promés conveni entre els acreedors comercials i llegataris de dita herencia i sense quin conveni no pot aquesta Junta donar a la publicitat la Memoria que té promesa, cosa que vosté ja sabria com nosaltres si no hagués abandonat son lloc ja de fet abans de renunciar-lo ara amb son escrit.

Visqueu molts anys.

Vendrell, 17 Abril de 1922.

P. O. de la J. D.

El President,
JOSEP GRAU

El Secretari,
JOSEP JULIVERT

Sr. D. Pere Plana i Mañé.

Noves i comentaris

Ens veiem en la precisió de fer avinent als nous subscriptors del districte que al afavorir-nos amb la seva inscripció, ens demanen els números publicats de RENAIXEMENT, l'impossibilitat de poguer correspondre a la seva demanda, car no contant de primer antuvi, amb el nombre extraordinari de subscriptors que s'anoten cada dia, ens trovem amb els dos primers números completament agotats.

Després d'una vuitada de temps primaveral, la vinguda de Pasqua florida, no ens ha fet aquest any la presentalla esplèndida de un devassall de flors en uns bells jorns radians de serenor de goig i d'alegria com esperavem; ans al contrari, podriem ben dir que la seva vinguda, ens retornava el molestós envolcall del hivern rufol.

El dilluns dia tradicional en la nostra vila, que tothom surt a fer una diada de camp per menjar la mona el temps es presentà tan ventós i fret, que la majoria de les famílies s'abstingueren de sortir a celebrar-la.

Allò que diuen els llunatics: Es lluna de març... i el ditxo encara hi sona, març marçot mata a la vella a vora el foc.

La Junta Administradora de les aigües del reg, d'aquesta vila, en sessió celebrada el dia 12 del corrent, acordà destinar la quantitat de 1200 ptas. per a la amortització de 8 obligacions serie A. de 25 ptes. 5 de la serie B. de 100 ptes. i una de la de la serie C. de 500 ptes.

Practicat el sorteig, donà'l següent resultat: Lámines amortitzades de la serie A. numeros; 23, 62, 93, 107, 136, 178, 188, 203.

Serie B. numeros; 38, 63, 66, 67, 190.

Serie C. numero; 56.

Els tenedors d'aquestes obligacions poden passar a cobrar-les a casa el Tesorer Salvador Sanabre. Plaça de les Garrofes.

Resumit el moviment de caixa de la Junta Benéfica Pro-soldats d'Àfrica d'aquesta vila, durant el mes de març últim es el següent:

Entrades total: 2389'46 pessetes.

Sortides » 1295'90 »

Existència en caixa, 993'55 pessetes.

Hem rebut del president de la Joventut Nacionalista de Tarragona una invitació convidant-nos a la reunió que com a preparatoria de

la Conferència Nacional Catalana, tindrà lloc el dia 30 del corrent, a les onze del matí, en el seu Casal.

Igualment s'han rebut en la nostra Redacció els periòdics «El Vendrellense» i «Democràcia» de Vilanova i Geltrú.

Agraim l'atenció i deixem establert el canvi.

REGISTRE CIVIL

Del dia 12 al 20 d'Abril

NAIXAMENTS: Cap.

DEFUNCIONS: Cap.

MATRIMONI: Josep Pascual Castellví amb Dolors Calaf Balcells.

FALTA APRENENT

en la Confiteria d'En Magí Bellvé.

Correspondència

B, L. Tarragona, no li podem dir res fins més endavant.—Pere de la Torra, Vilafranca, tenim molt d'original en cartera, ja veurem.—A. Urgellés, Vilanova i Geltrú, donem compliment a lo que ens demana; fins a no tenir corresponsal pot efectuar els pagos de la manera que cregui més convenient.—J. G. i J. J. C., Mataró, mercés pel vostre encoratjament. Més endavant aniran originals vostres; ara tenim molt d'original d'imprecindible publicació.—P. R., Santa Coloma, Molt bé; sí.—Bernat Llovera, Pla de Cabra; anirà al número vinent.

IMPREMTA CLARET. — GUIMERA, 18. — VILAFRANCA

P. Plana i Mañé

Inspector de "La Catalana"

MAJOR, 10, 1.º

VENDRELL

ASSEGURANCES

sobre

Incendi - Accidents - Robo - Vida

: Bar Sport "Recreativo" :

ANTON MONTSERRAT (FILL)

REPRESENTANT I DIPOSITARI :

ANIS DEL TAUP — OLI AUTOL — NEUMATICS BERGOUGNAN — BENZINA I PETROLI AL PER MAJOR

DR. ROBERT, 51

TELÉFON 812

VENDRELL

